

In memoriam

- prof. dr. sc. Vladimir Bruči

Dana 8. studenoga 2016. zatekla nas je bolna vijest o odlasku našega dragog profesora, učitelja i prijatelja prof. dr. sc. Vladimira Bručija.

S tugom i tihom sjetom prisjećamo se njegova svijetlog lika kroz djela stvorena predanim radom, djela koja su oplemenila njegov život-

ni put i pridonijela prosperitetu drvnotehnološke struke i Šumarskog fakulteta. Rođen je 23. kolovoza 1935. u Zagrebu, gdje je završio osnovnu školu i gimnaziju. Na Šumarski fakultet, Drvnoindustrijski smjer, upisao se 1954., a diplomirao je 28. veljače 1960. te stekao akademsko zvanje dipl. ing. drvne industrije. Nakon povratka s odsluženja vojnog roka najprije se 1961. zapošljava u Zagrebačkoj tvornici pokućstva kao inženjer pogona i glavni konstruktor. Tijekom 1962. odlazi u Tvornicu šperploča DIP-a Vrginmost, te nakon usavršavanja od voditelja odjeljenja i voditelja smjene postaje upravitelj Tvornice. Dana 1. srpnja 1963. vraća se trajno u Zagreb i ponovo se zapošljava u Zagrebačkoj tvornici pokućstva, u Analitičko-planskom odjelu. Od 1. prosinca 1963. radi na Šumarskom fakultetu kao asistent vrsnog prof. dr. sc. Juraja Krpana, na predmetu Industrija furnira i ploča. Zbog iznenadne smrti prof. Krpana prof. Bručiju, tada asistentu predavaču, povjerenjena je kompletna nastava na VI., VII./1 i VII./2 stupnju studija, kao i mentorstvo pri izradi diplomskih, magistarskih i doktorskih radova. Naslov magistra znanosti stječe 1969. obranivši magistarski rad *Spajanje furnira*, a doktorom znanosti postaje 1976. obranivši disertaciju naslova *Utjecaj vlage iverja i temperature prešanja u proizvodnji troslojnih ploča iverica na vrijeme prešanja i svojstva gotovih ploča*. Za višeg predavača izabran je 1975., za docenta 1977., a za izvanrednog profesora 1981. Redovitim profesorom postaje 1987., a u znanstveno-nastavno zvanje najviše razine – u zvanje redovitog profesora u trajnom zvanju, promaknut je 1998.

U znanstvenome, nastavnome i stručnom radu bavio se tehnologijom klasičnih i vatrootpornih ploča iverica, razvojem novih tipova ploča na bazi drva, sirovinskom bazom za proizvodnju ploča od usitnjenog drva, problematikom naknadnog oslobađanja formaldehida iz drvnih ploča te filozofijom šumsko-drvnoindustrijskog kompleksa.

Uspješno je provodio sve tri misije koje su danas temelj budućnosti Sveučilišta – visoko obrazovanje, istraživanje te inovacije i transfer znanja.

Radio je u povjerenstvima za izradu normi za furnire i ploče, kreator je Naredbe o obveznom atestiranju ploča iverica, a bio je i prvi predsjednik TO 89 – Furniri, drvene ploče i drvni poluproizvodi. Suosnivač je i voditelj Laboratorija za ploče iverice, ovlaštenoga za certificiranje ploča iverica rješenjem Državnog zavoda za normizaciju i mjeriteljstvo od 15. svibnja 1995. Izradio je brojne elaborate, studije i ekspertize. Vodio je niz znanstvenih i razvojnih projekata, domaćih i stranih (u Italiji i Sloveniji) vezanih za problematiku furnira, drvnih ploča i kemijskih komponenata za drvene ploče, a osobito je intenzivno radio na problematici slobodnog formaldehida.

Izradio je niz elaborata, studija i ekspertiza, od kojih su najvažniji:

- pokus loženja parnog kotla
- određivanje kapaciteta sušionica furnira i konačne vlage
- analiza radnih uvjeta pri upotrebi formaldehidnih ljepila
- ispitivanje efikasnosti rada sušionica furnira sa sapnicama
- stručno mišljenje o materijalima hidroakustičkog bazena
- studija korištenja drvnoindustrijskih ostataka
- recenzija tehnološkog projekta tvornice furnira
- recenzija investicijskog programa rekonstrukcije pogona, i dr.

Bio je aktivan sudionik brojnih domaćih i međunarodnih znanstvenih i stručnih skupova. Objavio je stotinjak znanstvenih, stručnih i drugih radova te dvije sveučilišne knjige. Pod njegovim mentorstvom izrađena su i obranjena su četiri doktorske disertacije, sedam magistarskih radova i brojni diplomski radovi. Bio je višegodišnji predstojnik Zavoda za mehaničku preradu drva te suosnivač Zavoda za ploče i kemijsku preradu drva. Akad. god. 1988./89. i 1989./90. bio je prodekan Drvnotehnološkog odsjeka. Sudjelovao je u radu brojnih znanstvenih i stručnih udruga. Nosilac je Spomen-medalje Sveučilišta u Zagrebu te Spomenice Domo-vinskog rata.

Prof. dr. sc. Vladimir Bruči osjećao je da je rođen za velike domete, u njegovim mislima nazirala se neka nova filozofija i vizija suvremenog razvoja drvnotehnološke struke i gospodarstva. Bio je spreman na odricanje i neizvjesnost te se otisnuo u znanstvene bujice zapadne civilizacije. Glavni mu je cilj bio SAD, a potom najnaprednije zemlje zapadne Europe. Njegove vrhunske kvalitete nepopravljivo entuzijasta potvrđene su dodjelom triju najprestižnijih stipendija, kojima se malo koji znanstvenik iz Hrvatske, ali i iz šireg okruženja, može pohvaliti, a to su:

- stipendija Republike Finske

- stipendija Alexandera von Humboldta (SR Njemačka)
- Fulbrightova stipendija (SAD).

Navedene stipendije omogućile su mu specijalizaciju i usavršavanje na elitnim europskim i svjetskim sveučilištima, u institutima, razvojnim centrima, tvrtkama i sl., kao što su:

- akad. god. 1971./72., Finska
 - Institut za tehnička istraživanja Helsinki-Otamiemi (Valtion Teknillinen Tutkimuslaitos, Otamiemi)
- akad. god. 1979./80., SR Njemačka
 - Institut für Holzforschung der Universität München
 - Wilhelm Klauwitz Institut, Braunschweig
 - Fachhochschule Rosenheim
 - Institut für Fenstertechnik, Rosenheim
- akad. god. 1981./82., SAD
 - University of California
 - USDA Forest Products Laboratory
 - University of Wisconsin, Madison
 - University of Lewiston, Idaho.

U Lewistonu, Idaho, u tvrtki Potlatch, radio je na eksperimentalnom dijelu projekta *Surface Activated Bonding Systems*. Na prestižnim američkim sveučilištima i institutima održao je nekoliko vrlo zapaženih predavanja. U Minnesoti i Wisconsinu stručno je iskustvo stjecao u velikim korporacijama proizvođača plo-

ča (Louisiana-Pacific, Blandin Wood Products, Superwood i Northwood).

Bio je rado viđen znanstvenik i sudionik najvećega svjetskog skupa o furnirima i drvnim pločama u SAD-u, Pullman, Washington, u ravnopravnoj konkurenciji s najvećim svjetskim znanstvenicima.

U Italiji je bio savjetnik u Internacionalnom centru za drvo C. I. L. u Trstu.

Vizija razvoja drvne struke, gospodarstva i društva u cjelini prof. Bručija bila je ispred njegova vremena, teško prihvatljiva običnom smrtniku i gotovo je pripadala znanstvenoj fantastici. Bilo je pitanje je li moguće slijediti njegovu viziju i ima li to uopće smisla, nije li to samo vizija neostvarivog sna. Vrijeme koje je uslijedilo nakon preranog umirovljenja prof. Bručija potvrdilo je ne samo održivost svih njegovih dotad neshvaćenih razvojnih i životnih teza, već i prosperitet koji donosi njihova primjena.

Svijetli lik i djela prof. dr. sc. Vladimira Bručija ostat će trajno u našim mislima i srcima, a brojne generacije studenata još će se dugo sjećati velikog vizionara i jednoga od najvećih doajena drvnotehnoške znanosti.

Neka mu je vječna slava i hvala za sve što je učinio za našu struku i naš Fakultet!

prof. dr. sc. Vladimir Jambrekić